

На власників тварин також покладається ряд обов'язків: коректна і своєчасна реєстрація тварин, що утримується; своєчасна сплата внесків кожного року; негайне повідомлення про підозру на виникнення інфекційного захворювання; участь у роботі з боротьби з епізоотією; дотримання усіх правових та епізоотично-гігієнічних зобов'язань.

Висновки. Наразі триває реформа державної служби ветеринарної медицини, повноваження із проведення обов'язкових протиепізоотичних заходів делегуються приватнопрактикуючим лікарям ветеринарної медицини та найманим спеціалістам. Але на даному етапі відсутня дієва і ефективна система фінансування протиепізоотичних заходів та компенсації за знищених тварин у разі виникнення епізоотій, а епізоотична ситуація залишається напруженою. Досвід німецької протиепізоотичної каси є досить дієвою альтернативою, де фінансове навантаження рівномірно розподіляється між державою та власниками тварин, що забезпечує більш якісне і у повному обсязі виконання протиепізоотичних заходів.

Отже, вважаємо доцільним розглянути та взяти за основу німецький досвід протиепізоотичної каси, щоб розвантажити видаткову частину бюджету. Сплачуючи навіть незначні внески за тварину, власники будуть більш прискіпливо відноситись до обов'язкових протиепізоотичних заходів та контролювати повноту їх виконання. Також необхідно внести зміни до Закону України про ветеринарну медицину та інших законів і підзаконних актів з метою забезпечення правової підтримки процесу формування та роботи протиепізоотичних кас. Важливо спростити механізм тендерних процедур і надати податкові пільги для протиепізоотичних кас, щоб можливо було більш оперативно реагувати на зміну епізоотичної ситуації в регіоні, або терміново проводити закупку вакцин, дезінфікантів тощо. Потрібно покласти на епізоотичні каси обов'язки із ідентифікації реєстрації тварин, що дозволить значно спростити даний процес як для власників тварин, так і для держави. Оскільки епізоотичні каси можуть здійснювати реєстрацію тварин, власником яких є фізична особа, за рахунок власних коштів, а потім централізовано отримати обов'язкове відшкодування державою таких витрат.

УДК: 619:616-091:619:616.99:619:616:091

Патолого-анатомічний прояв дирофіляріозу у собак

Заїка Ю.Ю., Дуда Ю.В., Корейба Л.В.
khlyud@mail.ru

Дніпровський державний аграрно-економічний університет, м. Дніпро, Україна

Вступ. Дирофіляріоз, від лат. (“diro, filum” – “зла нить”) – широко розповсюджене зоонозне захворювання м'ясоїдних тварин, що виявляється двома видами збудників: *Dirofilaria immitis* – локалізується в підшкірній клітковині і викликає ураження шкіри та *Dirofilaria immitis* – паразитує в правому шлуночку серця та легеневих артеріях й супроводжується у тварин розладом серцево-судинної діяльності. Личинки – мікродирофілярії циркулюють в крові тварин.

Починаючи з 90-х років ХХ століття на території України простежується тенденція зростання випадків дирофіляріозу у собак та людей. Поширенню захворювання сприяють: збільшення кількості собак у помешканнях людей та бродячих, безпритульних тварин; значна міграція людей разом з тваринами, а також адаптація дирофілярій до різних проміжних хазяїв.

Патогенний вплив на організм тварин виявляється в основному механічною дією статевозрілих паразитів, які значні зміни в серці, кровеносних судинах і є причиною виникнення запальних процесів, зокрема хронічного ендокардиту.

Мета роботи полягала у встановленні патолого-анатомічних змін в організмі собак, які загинули від дирофіляріозу.

Матеріал і методи досліджень. В роботі використані результати патолого-анатомічних досліджень 3-х собак різних порід, що хворіли на дирофіляріоз. Патолого-анатомічний розтин трупів собак виконували в умовах приватної клініки ветеринарної медицини “Звірятко”, місто Дніпро.

Результати досліджень. Зібрані нами анамнестичні дані свідчили про те, що у хворих собак спостерігали пригнічення, розлад серцевої діяльності, виснаження, прискорення актів дихання, набряки кінцівок, жовтушність видимих слизових оболонок, розвиток асфіксії і як наслідок – загибель тварини.

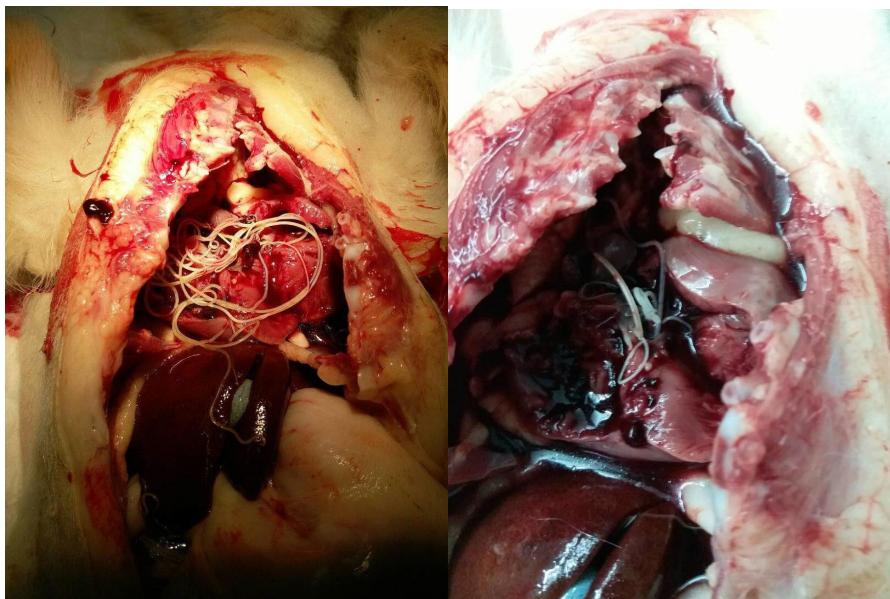

Рис. 1 . Локалізація статевозрілих нематод та патолого-анатомічні зміни у собак за дирофіляріозу

Під час проведення патолого-анатомічного розтину трупів собак відмічали наступні зміни в органах грудної порожнини (Рис. 1): венозну гіперемію і набряк легень, темно-вишневу не згорнуту кров, загальну гостру венозну гіперемію, розширення правого шлуночка серця, наявність погано згорнутої крові в порожнинах серця.

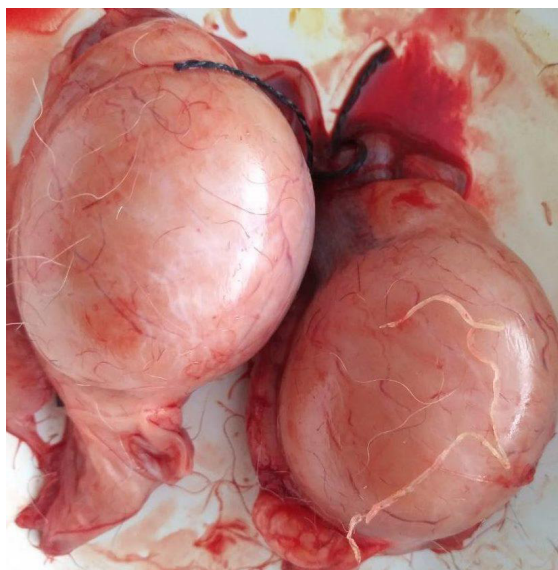

Рис. 2. Особливості патолого-анатомічних змін у сім'яниках пса за дирофіляріозу

В однієї із загиблих собак (Рис. 1) виявляли високу ступінь інвазії. Так, у ділянці легень встановили 8 статевозрілих нематод довжиною 52 мм і в ділянці печінки – дві нематоди. В обох собак серцевий м'яз на розтині мав червоний колір; легені з венозною гіперемією, щільної консистенції, збільшені та набряклі.

Печінка в обох собак була збільшеною, в'ялої консистенції, нерівномірно забарвлена в коричневий колір з притупленими краями.

Зокрема, у загиблого пса у ділянці сім'яників було встановлено 18 нематод довжиною 48–54 мм. При цьому сім'яники були дещо збільшеними в розмірах та масі (Рис. 2).

Висновки.

1. Патолого-анатомічними ознаками дирофіляріозу на розтині собак були анемія слизових оболонок, білковий гепатоз, зміни в серці та легенях, серозно-катаральна бронхопневмонія, хронічне катаральне запалення шлунково-кишкового тракту.

2. Безпосередніми причинами смерті собак були зупинка серця і асфіксія внаслідок венозної гіперемії та набряку легень. Такий стан розвивався з причини завороту і гострого розширення шлунка та гострої непрохідності кишковика.

УДК: 636.7.09:616.98:578 (091)

Еволюція парвовірусу собак

*Кмітевич Є.О.**

zhenok1917@gmail.com

Національний університет біоресурсів і природокористування України, м. Київ, Україна

Вступ. Парвовірусний ентерит – одна з найбільш поширених інфекційних хвороб собак. На дану інфекцію припадає понад 50 % випадків загибелі собак. На території колишнього СРСР парвовірусний ентерит реєструють з 1980 року. Початок вивченню методів діагностики і профілактики хвороби поклало виділення Сулімовим А.А. та ін. (1981) вірусного збудника ентериту. Великий внесок у вивчення даної хвороби зробили Рахманіна М.М. (1993), Сулімов А.А. (1981), Анакіна Ю.Г. (1982) та інші дослідники.

Мета – вивчення доступної інформації про еволюцію парвовірусу собак.

Матеріали та методи досліджень. В якості матеріалів використовуються англійські літературні джерела. Методом роботи є аналіз наукових статей.

Результати досліджень. Парвовірус собак (CPV) – це мутант вірусу панлейкопенії кішок, який набув здатності інфікувати собак через зміни його капсидного білка.

Це новий вірус, який продовжує розвиватися, що породжує нові антигенні типи та мутанти вірусу, які поширюються через великі популяції собак. Послідовність нуклеїнових кислот в ДНК CPV на 98 % ідентична послідовності ДНК вірусу панлейкопенії кішок, норка та енотів. Генетичний аналіз показав, що відмінності в діапазоні вибору господарів визначаються за допомогою незначних змін у гені капсидного білку. Порівняння атомних структур капсидів CPV та FPV показує, що зміни, які впливають на діапазон господарів та вірус-специфічні антигенні ділянки, виявляються на поверхні капсида в трьох різних положеннях у підвищеній області за трьома осями симетрії, що є також місцем основних антигенних детермінант на капсиді. Три типи CPV були визначені антигенним аналізом з моноклональними антитілами. Оригінальний штам CPV (названий CPV-2) був присутній у природі лише кілька років, і до 1981 року він був

* Науковий керівник – к.в.н., доцент Мельник В.В.